

Midnattsropet

NR 12 • 1974

årg 15 pris kr 1:80

Maranata • Du vår Herre kom!

**Vägen
till
befrielse**

Jag blev f

Monica Andersson

Monica är gift med Gunno. Gunno är ju numera veteran i maranataväckelsen, och Midnattsropets stadiga läsare erinrar sig säkert predikningar av honom, och nu hans trogna frågespalt i Midnattsropet.

Men hans fru Monica, som stått vid hans sida och tappert kämpat med uppbyggnadsarbetet av Johannelund och Gamla Bro satt en eftermiddag och berättade för mig om liv och erfarenheter. Det var förresten inte bara då. Monica och jag har rätt ofta pratat om problem och glädjeämnen i vår stora familj. Men den här gången gällde det ju att berätta för hela Midnattsropets läsekrets.

Monica visste inte mycket om Gud när hon blev frälst.

— Bad du någonsin till Gud innan?

— Jag brukade be Gud som haver barnen kär varje kväll. Jag minns också att när jag konfirmerades ville jag så gärna prata med prästen. Jag visste inte riktigt om vad, och förresten skulle han inte ha kunnat hjälpa mig, det förstod jag. Så det fick vara.

— Din första kontakt med Maranata?

— När jag var 16 år kom jag ut från en dans. Det var möte på IOGT. Jag och mina kompisar gick in dit. Vi visste inte att

det var Maranata förrän efteråt. Vi började skratta utan att veta varför, och vi blev utkörda. Sedan dröjde det till 1967 innan nästa kontakt. Jag fick en traktat på gatan av en flicka som såg så glad ut. Jag gick till mötet mest för att jag tyckte så mycket om henne. Jag tyckte att jag känt henne länge.

Det blev ingen dans

Väckelsetältet stod mitt emot dansbanan. Jag och min kamrat tänkte att vi först skulle gå på möte, och sedan på dans. Vi satte oss längst fram och tittade noga på allt och alla. Jag lyssnade egentligen inte så mycket, utan påverkades av det jag såg. Jag fastnade mest för den väldigt enkla stilen. Flickorna var barbenta och hade träskor. Jag minns hur en av evangelisterna talade om en resa som skulle göras — inte med båt eller tåg eller flyg. Och jag funderade och var väldigt spänd på vad han egentligen ville tala om. Det var första gången jag hörde talas om att Jesus kommer tillbaka till jorden.

Efter mötet skulle vi gå och dansa. Men vi kände oss så underliga. Vi kunde helt enkelt inte gå in på dansen, utan gick hem. Vi teg hela vägen hem och hade ingenting att tala med varandra om.

Maranatas tält stod mitt emot dansbanan. Jag och min kamrat bestämde oss för att först gå på möte sedan på dansen. Vi satte oss längst fram, tittade noga på allt och alla. Flickan som vittnade var bar bent och hade träskor. De talade om en resa som skulle göras, men inte med tåg eller flyg. Det var första gången jag hörde talas om att Jesus skulle komma tillbaka till jorden.

Det blev ingen dans efter det mötet och vi teg mest hela vägen hem.

Nästa kväll var jag där igen. Jag var så nyfiken och ville prova det här nya. Förstod att detta var något heligt — en okänd värld.

Jag blev frälst den kvällen och kände att Gud verkligen brydde sig om mig och svarade på bön.

Vi gick på möte kvällen därpå igen. Efter mötet kom en evangelist fram till oss. Jag minns precis hur hon sa: "Vill ni bli frälsta flickor?" sa hon. "Ja", sa vi. Hon blev helt förvirrad. "Driver ni med mig?" undrade hon hjälplöst. Men det gjorde vi inte. Jag var så väldigt nyfiken och ville prova det här nya. Så följde vi med fram och böjde knä. Vi skulle säga efter som hon bad. Men jag kunde inte få namnet Jesus över läpparna. Då blev jag rädd, och började äntligen förstå att det här var något heligt; en okänd värld. Till slut lyckades jag i alla fall tacka Jesus för frälsning. Sedan frågade någon oss om vi visste vad vi gett oss in på. Och jag blev livrädd. Vi bjöds hem till några i församlingen att dricka kaffe. När vi kom dit, rev jag av mig mina stora örhängen. Och jag skämdes över mina kläder och mitt smink, fastän ingen sagt något och jag inte förstod varför.

Barnslig i tron

Jag blev frälst när hela livet kändes som roligast. Jag hade börjat komma ut, dansade och fick en massa vänner. Jag bad till Gud att han skulle ge mig något i stället

Frälst när livet kändes roligast

*– men Gud gav mig något viktigare:
livet och kampen för tron*

Text: Stina Fridolfsson

för allt jag tyckte jag var tvungen lämna. Och jag fick verkligen något annat. Blev döpt och andedöpt. Jag minns hur jag var med och bad till Gud för människor hela natten sedan jag blivit andedöpt. Jag vittnade mycket om Jesus. Tog fast mina gamla kompisar på gatan och berättade att jag blivit frälst. Jag kände verkligen hur Gud brydde sig om mig och svarade på bön. Jag minns t. ex. hur han tog bort en massa vårtor från mina händer över en natt. Jag var väldigt barnslig i min tro. Allt var så naturligt och självklart.

Till Stockholm

Nu gör vi ett kliv fram till våren 1971 då du kom till Stockholm!

— Gunno hade berättat om huset församlingen skulle ta hand om. Det var Johannelund. Jag kom hit. Hade aldrig haft församlingssamling. Visste inte vad det var. Nu kunde man inte bara åka hem när mötet var slut. Man var mitt inne i församlingssamlingen. Vi inredde ju vårt hem på Johannelund. Nu började jag märka hur jag var fostrad vind för våg. Allting chockerade mig. Att vara frälst innebar för mig att vara döpt och andedöpt. Sedan skulle man bara vittna om hur härligt det var. Och visst var det härligt. Men sedan jag kom till Stockholm fick jag börja helt som ett barn igen. Jag började förstå att frälsningen kräver offer. Att man måste ge något av sig själv. Till slut vågade jag knappt gå på mötena. Jag tyckte att all den undervisning man fick krävde ett sånt ansvar som jag inte ville ta. Särskilt bibelstudierna vi hade varje tisdag kväll gjorde att jag fick klart för mig vad det handlade om. Jag undrade hur jag skulle klara av allting. Gud krävde så mycket.

— Vad tyckte du han krävde?

— Ja, förr på mötena var jag väldigt frimodig och vittnade mest om vad jag själv upplevt. Men nu förstod jag att man måste ta hand om folk. Det krävdes mer. Jag skulle aldrig mer kunna gå upp och vittna på samma sätt. Det krävs liksom ett djupare engagemang och tyngd bakom orden man säger, nu när man vet mer.

— Men du var ju ändå tvungen fortsätta gå på möten?

— Jag flydde väl in i arbetet en del. Men det har varit väldigt nyttigt för mig att få jobba just på serveringen. Där lärde man känna människorna. Många beundrade man ju, och önskade att man kunde vara som dem. Men snart lärde man känna dem alla. Jag fick se att de var samma skrot och korn. Vi måste faktiskt bli frälsta på samma villkor allihop. Av nåd. Men den där nära kontakten drabbade ju mig också. Man skulle gärna vilja vara anonym. Innan jag kom hit gick jag på möten och såg alla fina människor som jag senare blev besviken på. Här gör familjegemenskapen att man nästan genast servar och en som han är. Man ser att alla är lika. Från olika miljö, men ändå alla av samma natur. Nu förstår man verkligen att det inte går jobba sig till frälsningen.

Nyfrälst igen

Jag gick och hade en hård knut inombords. När jag kom till Stockholm hade jag ju varit frälst flera år, och försökte uppträda som jag trodde folk väntade sig av mig. Och jag blev allt hårdare invärtes av att försöka leva upp till förväntningarna. Trettondagsafton förra året hände något med mig. Det var ett våldsamt möte. Arne Imsen sa att han ville be till Gud för oss, men den som gick fram till förbön måste vara beredd på att i fortsättningen få del av den nöd han känner för människor. Jag var rädd och förtvivlad, men förstod att jag måste gå fram. Jag böjde knä därframme. Jag minns att jag tänkte på Jesus i Getsemane, och tyckte att han måste ha känt sig så här då. Jag ville, men var ändå rädd, och ville komma undan. Hela mitt liv spelades upp för mig. Aldrig har jag upplevt min synd och skuld så fruktansvärd som då.

Jag var kvar i rummet sist av alla. Och jag tyckte att det hade gått bara en liten stund. Sedan ville jag inte prata med någon. Allt var mellan Gud och mig. Jag låg vaken hela natten och tänkte. Det kändes som om jag ville spricka.

På något sätt blev jag nyfrälst igen den

där kvällen. Jag levde upp. Allt var roligt igen. Möten, arbetet. Jag ville ge ut det liv jag hade. Men man måste vårda det man fått. Jag slöt inne mina känslor, och vågade inte spontant ge ut. Efter den trettondagsafton har jag ändå vågat vara mig själv utan att spela en roll. Visst är jag en syndare, men jag lever ju inte kvar i synden, och jag är ju frälst av nåd. Jag talar inte om att jag är syndare på samma sätt som förr. Det blev så ofta fraser utan tacksägelse i vad man upplevt. Nu skulle jag aldrig våga vittna om något jag inte upplevt. Ingen blir frälst på bara fraser. Man måste kunna bli till hjälp för andra genom alla egna besvikelser och det man själv fallit på, tror jag.

Jag har undrat varför jag skulle hamna just i Maranata. Men jag tror inte jag skulle ha passerat in någon annanstans. Det var enkelheten och livet som grep mig på maranatomötena. När jag som nyfrälst någon gång gick till någon frikyrka på möten, så undrade jag hur någon kunde bli frälst där. Kanske jag kunnat bli frälst. Men aldrig bevarad i någon kyrka.

Det går aldrig komma ifrån frälsningen. Ville man lämna församlingen, skulle man ändå ha en stämpel för livet.

— Tror du att du har någon uppgift nu i församlingen?

— Det är klart att man skulle vilja bli använd av Gud på något sätt än i serveringen. Men man kan ju inte tvinga fram något. Och varje engagemang kräver ju ett personligt offer. Jag tycker väldigt synd om nyfrälsta som lämnas vind för våg. De som blir frälsta här i församlingen har en väldig förmån att bli omhändertagna ända från början. Jag har tänkt på det som står i bibeln om att man ska lära sig bedja utan att förtrötta. Liksom barn måste lära sig äta. Jag minns hur jag avskydde bönemötena. Jag fick aldrig som nyfrälst lära mig tycka om dem. Jag fick egentligen aldrig vara barn och utvecklas normalt som man ska göra i församlingen. Jag har mest fått lära mig hur det inte ska vara.

Johannelund och Gamla Bro är väl en skola för kommande tider. Här har vi fått lära oss vad församlingssamling är. Det tar vi sedan med oss för att leva efter när vi kommer till andra platser. □

Arne Imsen på Johannelund:

— Vi lever före vår tid

Referat från ett husförsamlingsmöte

□ Man kan idag inte se på världsförloppet utan att komma in i en andlig kris. Det är upplösningstendenser på alla områden. Mäniskorna blir också alltmer uttrötta av alla påfrestningar.

Vi ser hur vålds- och vedergällningsfilosofierna breder ut sig. Även i vårt land har fattats olyckliga beslut, som gällt livet. Det är säkert ingen tillfällighet att vi upplevt en sådan torka just under den här våren.

Världsordningens grundvalar skakar. Tiden för Israels förödmjukelse är säkert helt nära. Israel kommer att gå emot en svår tid av inrikespolitiska svårigheter med en påtvingad fred och brist på starka ledare.

Samtidigt upplever Amerika, England, Frankrike, Tyskland, ja, hela världen politiska svårigheter, utan att vi kan hitta någon gemensam förklaring. Det förefaller vara tillfälligheter. Vi vet dock att alla dessa omvälvningar måste ske, därför att allt som står hindrande i vägen av individer, grupper och idéer skall röjas undan för att bereda väg för det som måste komma.

Den övriga världen upplever en försörjningskris, som kommer att kulminera före detta sekels utgång. Det är dock inte från predikanterna de alarmerande rapporterna kommer, utan från helt profana vetenskapsmän. Alla pekar på katastrof.

Varför anlägga ett sådant perspektiv? Jo, vi måste betrakta tillvaron utifrån ett profetiskt perspektiv, så att vi inte överrumpas av något, när den tiden kommer då allt detta går i uppfyllelse. Vi lever före vår tid och förbereder oss på andra förhållanden genom att skapa en ändamålsenlig livsstil.

Vår uppgift i tiden är att förmedla Guds väldiga kraft. Det finns dock ingen möjlighet att klara av detta utan personliga uppoffringar. Det är här husförsamlingstanken kommer in. Egoismen möter nämligen sin överman endast i den lilla gruppen.

Man har tidigare gjort ett stort misstag, när man lagt betoningen på möteslivet. Mötesliv är dock inte samma som församlingens liv. Församlingens liv är något som griper in i varje område i en människas liv, privatliv, arbetsliv, etc. Verkligen väckelse kommer att kräva ett totalt engagemang hos individen och leda till att var och en som berörs tvingas avstå från det som and-

ra finner naturligt såsom utbildning, kurser, osv. Det är Johannelunds stora hemlighet, att där kan vi fostras in i en sådan gemenskap, att vi kan fungera under minimåla omständigheter.

Kan vi inte finna de bibliska verksamhetsformerna för den lilla gruppen, husförsamlingen, kan vi heller inte bygga upp en fungerande lokalförsamling. I Apostlagärningarna beskrivs hur de första kristna gjorde. De höll sig tillsammans och hade allting gemensamt. Det är vad vi skulle kunna kalla för sann socialism. Om än vi nu inte kan genomföra den praktiska tillämpningen av det helt och fullt, så måste åtminstone egoismen övervinnas. I annat fall blir vi vampyrer på gemenskapen och andelivet kommer att ätas upp inifrån. Det som hänt på det andliga planet i våra liv måste alltså få praktiska konsekvenser. Gud måste få dispositionsrätten till våra ägodelar.

Avslöjande

Många av de problem som man nu måste ta upp i lokalförsamlingen skulle kunna klaras av i en husförsamling. I den lilla gruppen kommer alla våra personliga svagheter att avslöjas. Det sker aldrig i den stora samlingen, ty där kan man lätt visa upp ett religiöst ansikte utåt. Husförsamlingen kommer däremot att innebära något högst personligt och även ibland leda till stora svårigheter. Där går det nämligen inte att skrymta. Men samtidigt är det också där som hjälpen står att finna.

När vi sedan kommer tillsammans hela den lokala församlingen är vi avlastade alla personliga problem, och vi kommer då tillsammans enbart för att tillbedja.

Lärjungarna höll sig ständigt var dag tillsammans och hemma i husen bröt de brödet. I husförsamlingen kunde alla tala i tungor och profetera.

Vi kan inte umgås med 6.000 medlemmar, men vi kan hålla ihop några stycken utan att fördenskull bli bigotta eller skapa kottierier. Genom vår begränsning kan vi inte nå alla. Ändå måste alla i församlingen fungera så att den inte får en mängd döda lemmar. Därför har Gud ordnat så, att gemenskapen på det här lilla planet blir fostrande och uppbyggande.

Hur skall för övrigt de nyfrälsta kunna växa till i en jätteförsamling på tusentals medlemmar? De nyfrälsta måste kunna få en så personlig vård, att de inte försvinner bort. Vi är besmittade av politiskt tänkande om vi räknar med massa och kvantitet. Det viktiga är inte att vi blir en stor församling utan en *sann* församling.

Vi måste nöga se till, att det som görs på Johannelund alltid är meningsfullt. Vi får alltså inte göra något som äventyrar församlingstanken genom slarv. Över husförsamlingen måste alltid finnas stil och värdighet.

Hos oss måste mycket övervinnas såsom vår inställning till arbetet, morgontröttheten, osv, vilket påverkar vårt sinne och sedan sätter spår i vårt trosliv. En slapp livsstil skapar tomhet och självförebåelser, därför att vi inte gjort vad vi bort.

Vi får inte hamna i ett livsmönster som skadar oss. Tacka därför Gud för dem som väcker er på morgnarna! Den som ska ut på fältet kommer dessutom snart att förstå, att den som lärt sig arbeta övervinner problem andra förgäves brottats med.

Dela varandras erfarenheter

Vad skall vi då göra i husförsamlingen? Vi skall inte i första hand ha bibelstudier men däremot dela varandras erfarenheter. När vi så kommer tillsammans har vi fest. Vi bryter brödet och offrar för yttre missionen. I denna gemenskap har alla del och plikt. Här har barnen ett naturligt hem och genom husförsamlingen kan också språksvårigheterna få en naturlig lösning. Idén med husförsamlingarna innebär också att man kan bo i Jönköping och ändå vara med i moderförsamlingen.

När husförsamlingen vuxit sig tillräckligt stark kan den t.o.m. avskilja en evangelist och ta ansvar för en speciell stadsdel.

Samtidigt finns det dock även en risk. I tre år undervisade Paulus äldstebröderna dag och natt och delgav dem många hemligheter. Han visste dock att några av dem skulle utnyttja den makt de fått och vända den mot församlingen. Låt oss ändå ta risken och bryta med alla traditionella församlingsideal! Låt oss söka oss in i Skriften och förkroppsliga den med livet som insats.

MARANATA!

— Jesus kommer —

□ **Jesus kommer!** Det var det budskap som Johannes Döparen förmedlade till sin samtid. Han var rösten av en som ropade i öknen, han var satt till att proklamera detta budskap till Israels folk.

I öknen hade Johannes fostrats för sin uppgift att vara vägröjare för Messias. Mitt emellan Gamla och Nya förbundet stod han och förkunnade att Messias skulle komma.

Visst hade de gudfruktiga judarna hört att han skulle komma och visst hade man läst om det i Skriften. Sanningen som Johannes kom med var inte alldeles ny även om den framfördes på ett annat sätt än det judarna var vana vid. Predikstolen var ingen ansedd synagoga och texten för predikan inte något välformulerat tal som lämnade likgiltighet efter sig. Det var skärpa och salt i förkunnelsen. *Jesus kommer!*

Många människor kom också för att se och höra Johannes. Varför kom de dit? Var det nyfikenhet eller vad var det som drev människor att i skaror komma och lyssna till denna annorlunda profet och förkunnare.

Var det för att höra ett budskap från Gud, ett ord som kunde ge vägledning att förstå vem Jesus var, eller vad drev människor att komma långa vägar för att höra.

Nog fascinerades man av Johannes' person och av hans budskap. Lyssnade till honom, talade om honom. De allra flesta tog dock inte till sig personligen av det som han förmedlade.

Varför gingen I då ut, frågade Johannes. Ja, varför gick de egentligen ut? Var det för att få kunskap och vägledning om vad Gud ville göra. Få hjälp att förstå vem Jesus var, att han mycket snart skulle komma? Var det verkligen så? Eller vad drev människorna att komma?!

Jesus kommer!

Samma budskap har vi sena tiders kristna fått att ge ut till våra medmänniskor.

Mitt emellan den nuvarande och den tillkommande tidsåldern får vi proklamera att Jesus kommer. Vårt budskap är det samma som Johannes. Som den sista generationen innan Jesus kommer för att denna gång hämta oss hem till sig, får vi ropa ut: *Jesus kommer!*

Vår uppgift är brådskande. Vi måste tala om att Jesus kommer. Bereda vägen för honom.

Natten har framskridit. Snart gryr morgonen. **MARANATA — JESUS KOMMER!**

Ulla

MARANATATÄLTEN

LINKÖPING 15—26 juni

Linnéskolans gård
Vittnen från Skandinavien
och Australien.

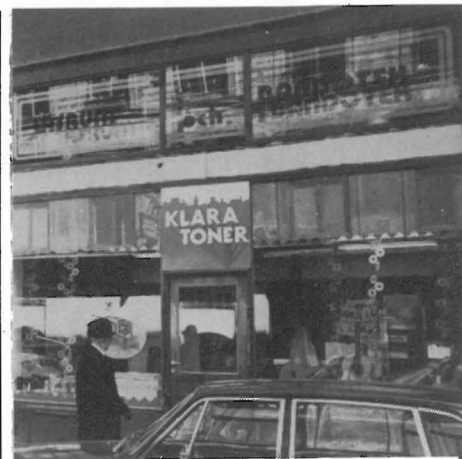
VÄLKOMMEN

PITEÅ 21 juni—7 juli

Skolan vid Kopparnäs (invid E4)
Evangelister och sångare från övre Norrland

JÄMJÖ t.o.m. 23 juni

Vittnen: **Bernt Andersson; Jan Eklund**
och vittnen från Stockholm.
Maranataförsaml. Jämfö

KLARA TONER

● BUTIKEN:

- Biblar på många språk
- Rikt urval god andlig litteratur
- Grammofonskivor och kassettband
- Gitarrer med tillbehör

● LÄSRUMMET:

- Tidningar och böcker du kan läsa i rofylld miljö

● BANDOTEKET:

- Inspelningar från möten på Gamla Bro och Johannelund
- Bibelstudier och grammofoninspelningar
- Äldre inspelningar från Maranatomöten
- Bibelstudier på olika språk

KLARA TONER

G:la Brog. 27
Stockholm ☎-Centralen
Tel. 08/23 52 30

Elden får ic

Den gammaltestamentliga gudstjänstordningen inrymde många och små detaljer. I betraktande av helheten hade dock varje liten del sin bestämda betydelse. När därför alla föreskrifter om prästadömet, offer tjänsten och gudstjänstrummet sattes in i sitt stora sammanhang, och när Herrens ord fick förklara Herrens ord, kunde allt sammantaget på ett underbart sätt förklara Guds handlande med människan.

I 3 Mos. 6:9, 12, 13 möter oss en uppmaning av det enkla slaget men vars betydelse är så kolossal.

”Bjud Aron och hans söner och säg: Detta är lagen om brännoffret: Brännoffret skall ligga på altarets hård hela natten intill morgonen, och elden skall därigenom hållas brinnande.

Men elden på altaret skall hållas brinnande och får icke slockna; prästen skall var morgon antända ny ved därpå. Och han skall lägga brännoffret därpå och förbränna fettstyckena av tackoffret därpå.

Elden skall beständigt hållas brinnande på altaret; den får icke slockna.”

Den trefaldiga uppmaningen att hålla elden brinnande talade först och främst om prästens skyldigheter. Prästen fick ganska noggranna instruktioner om vad han hade att utföra. Främst innebar det en kraftig uppmaning till vaksamhet. Allt det Gud hade förmedlat till församlingen skulle nämligen vårdas med stor omsorg.

Elden var det synliga uttrycket för ständigt gudsnärvaro. Om elden slocknade, innebar det icke bara att ett stämningsmoment försvann. Det innebar att uppenbarelsen gick förlorad, det som framför allt skilde Israels folk från alla andra folk.

Eldens närvaro gav varje israelit besked om, att ingen ceremoni eller någon handling i gudstjänsten var betydelselös. Varen da liten detalj bar vittnesbörd om, att Gud ville umgås med folket. Allt ifrån byggnadens struktur, från material, väggar, tak, dörrar och till lamptänger inne i helgedomen vittnade i en och samma riktning. Det fick sedan gälla offeraltarna, brännoffersaltaret eller bäckenet, som stod utanför, allt förebildade någonting av Guds storhet, helighet, rättfärdighet eller försonande kärlek. Allt blev levandegjort genom elden, som brann på brännoffersaltaret. Det fanns en Gud ständigt verksam i Israel.

Den dagen elden slocknade, hade också

uppenbarelsen gått förlorad. Då spelade det ingen roll, vad man sedan tog sig till med. Det fanns ingenting som kunde ersätta elden. Därför fick också prästerna klara direktiv om vad de hade att göra, för att elden aldrig skulle slockna.

Alltid klara linjer

Gud drar alltid upp klara riktlinjer, därför att det allvarliga är, att vi alltid har så lätt att förfalla till lättja. Då detta förfall börjar, sker det i de enkla detaljerna, i det att man utan omsorg och omtanke handskas med de ting man blivit anförtrödd. Det uppstår en slags dödande rutin, och vi får en inställning om att allt är självklart. Skall vi undgå detta, måste vi vårda oss om livet.

Innan prästerna nalkades altaret, skulle de även personligen vara väl förberedda. De skulle komma i vissa kläder och de skulle göra vissa handlingar. 3 Mos. 1:12 13.

”Och prästen skall ikläda sig sin livrock av linne och ikläda sig benkläder av linne, för att de må skyla hans kött; därefter skall han taga bort askan, vartill elden har förbränt brännoffret på altaret, och lägga den vid sidan av altaret.

Sedan skall han taga av sig sina kläder och ikläda sig andra kläder och föra askan bort utanför lägret till en ren plats.”

Prästen skulle komma till altaret iklädd livrock och benkläder av linne. Det var verkligen inte likgiltigt, hur han såg ut, därför att kläderna skulle skyla hans kött.

Här har vi en strålande bild på Guds suveränitet. Gud överlämnar icke åt människan att ordna och pyssla med heliga ting efter sin egen fantasi eller sina egna känslor. Skall en människa bli frälst eller hjälpt, måste hon komma botfärdig i sitt sinne, en botfärdighet som manifesterar sig i vilja att underordna sig Guds ord i alla detaljer.

När det gällde själva offret var även detaljerna mycket noggrant bestämda. För det första fanns någonting som skulle kunna kallas för obligatoriska offer. Till det kom också frivilliga offer. Det fanns offer som prästen offrade för hela församlingen, men det fanns även individuella offer. Ibland steg det upp ett oerhört behov i israelitens hjärta att få komma i kontakt med Gud på ett speciellt sätt. Det kunde vara synder eller skuld som tryckte och som skapade ångest och svårigheter. Genom

att ta ut ett offer kunde dock israeliten få sin synd undanröjd och få tillbaka den förlorade friden.

De frivilliga offren visade på en annan sida. Det finns inga möjligheter i Guds rike att kommendera fram någonting. Man måste komma i ett sådant läge att man inte ger sig förrän förbindelsen med honom är upprättad. Det måste bli ett så djupt behov efter Gud att man slutar upp med att diskutera alternativ och lösningar utan i stället enfaldigt underordnar sig den gudomliga uppenbarelsen.

Prästen skulle väl förbereda sig före sin offertjänst. Hans skyldighet var att lägga brännoffer på altaret. Innan han hunnit så långt hade dock ett omsorgsfullt val av offer skett. 3 Mos. 1:2, 3.

”Tala till Israels barn och säg till dem: När någon bland eder vill bära fram ett offer åt HERREN, skolen I taga edert offer av boskapen, antingen av fäkreaturen eller av småboskapen.

Om han vill bära fram ett brännoffer av fäkreaturen, så skall han därtill taga ett felfritt djur av hankön och föra det fram till uppenbarelsetältets ingång, för att han må bli välbehaglig inför HERRENS ansikte.”

Valde det bästa

Israeliten testade hela sitt kreatursbestånd, och när han skulle ta ut ett offer, tog han icke det sämsta utan det bästa. Det skulle vara av hankön och felfritt.

Här finns en underbar symbolik. Bilden pekar fram emot Jesus Kristus, som i alla avseenden var felfri. Det var icke husbonden, som testade offret, utan det var Gud själv. Då det icke fanns något fel på det, godkändes det i himmelen.

Det var dock inte bara fäkreatur, som israeliten kunde offra. Det fanns flera möjligheter. 3 Mos. 1:10.

”Men om han vill bära fram ett brännoffer av småboskapen, vare sig av fåren eller av getterna, så skall han därtill taga ett felfritt djur av hankön.”

Vi förstår att i det israelitiska samhället var levnadsförhållandena för människorna ganska olika. Somliga familjer var rikt utrustade materiellt sett och hade stora boskapshjordar. Andra var sämre lottade. Gud hade dock ordnat så, att både den rike och fattige skulle kunna vara med.

ke slockna!

Predikan av Arne Imsen del I

Gud behandlade dem utifrån deras förutsättningar. Vad han såg till var motivet och kärleken bakom handlingen.

Gud talade genom offret till israeliten. Varje offer hade sin egen hemlighet, och genom varje offer uppenbarade Gud någonting speciellt. Nu fanns det grupper i Israel som varken kunde offra fäkreatur eller småboskap. Då sade Gud att man skulle ta ut ett offer av fåglar, av turturduvor eller unga duvor, vers 14.

”Men om han vill bära fram åt HERREN ett brännoffer av fåglar, så skall han taga sitt offer av turturduvor eller av unga duvor.”

Förfaringen med de olika offerdjuren, innan de lades på altaret, var en omständig procedur. Många gånger varje dag upprepades proceduren vid brännoffersaltaret, dag efter dag, vecka efter vecka, månad efter månad och år efter år. Genom offren kunde människorna komma inför Gud med sitt behov, sin längtan och sin ångest, och uppleva befrielse.

Förnuftsvidrig procedur

Då israeliten kom med sin duva, lämnade han den först till prästen, som tog den och vred huvudet av den. Mänskligt sett var det en förnuftsvidrig, otäck och förfärlig procedur. Den var faktiskt så förfärlig att Mose hävdade för Farao, att det skulle bli till oerhörd anstöt för egyptierna.

Men det som var till anstöt för egyptierna, var en välbehaglig lukt för Herren. Det måste stå klart för oss. Vi offrar inte för oss själva eller till oss själva. Vi offrar till Gud. Det är han och ingen människa, som skall godkänna eller tillbakavisa vårt offer.

”Om I haven dött med Kristus och så blivit frigjorda ifrån världens 'makter', varför låten I då allahanda stadgar läggas på eder, likasom levden I ännu i världen:

’Det skall du icke taga i’, ’Det skall du icke smaka’, ’Det skall du icke komma vid’, och detta när det gäller ting, som alla äro bestämda till att gå under genom förbrukning — allt till åtländad av människobud och människolärar?

Visserligen har allt detta fått namn om sig att vara ’vishet’, eftersom däri ligger ett självvalt gudstjänstväsende och ett slags ’ödmjukhet’ och en kroppens späkning; men ingalunda ligger

däri ’en viss heder’, det tjänar allenast till att nära det köttliga sinnet.”

Det finns märkligt nog en gudstjänst, som fungerar så, att den när det köttliga sinnet. Man frågar sig då var det är som gör, att människor så lätt väljer sig andra gudar, skapar sig egna ceremonier och låter sig gripas av det så oerhört, att de praktiskt taget ställer sig utanför nåden och förblir opåverkade av evangelium? I stället för att gå in under Guds klara frälsningsråd, konstruerar man oupphörligen någonting annat som passar människan bättre, någonting som är mer i överensstämmelse med hennes fallna väsen och som hon kan bejaka utan att hon behöver underordna sig detta anstötliga frälsningsråd som finns i Ordet.

Det var då Gud gjorde klart för israeliten följande. Skulle han komma med sitt frivilliga offer, måste han överlämna sitt offer åt prästen och låta honom göra med detta offer endast i enlighet med det Gud hade sagt. Vad var det då som skedde? Jo, det första var att huvudet på duvan åkte av.

Jag tror att det ligger en stor hemlighet här. Alla våra tankar, inbillningar och förtutfattade meningar måste bort. Allt som förvirrar och förvildar, förför och fördärvar vårt sinne, måste röjas ur vägen.

Huvudet i vägen

Gud behandlar oss inte sentimentalt på det sättet, att han har medlidande med våra köttliga ambitioner. Han tar radikalt itu med dem. Han ställer oss inför det faktum, att vi måste låta hela vår tankevärld gå in under Kristi herravälde. Det finns ingen annan lösning än att huvudet, bildligt talat, blir avridet. Det måste bort, därför att det är i regel huvudet, som sitter i vägen, då Gud vill göra något.

Jag har predikat Guds ord i många år, men jag kommer alltid fram till samma slutsats. Då Gud har uppenbarat sig genom en mäktig uppenbarelse och gjort någonting ingen har kunnat tänka, då har människor blivit, om inte förskräckta, så i alla fall överrumplade och totalt avvärpnade. Ibland har de fyllts av en våldsam tacksägelse och lovprisning. Det har dock inte hunnit gå många minuter förrän de som blivit föremål för uppenbarelsen, gjort ett mönster för en fortsättning. Så har de, bildligt talat, gjort en ritning och de är färdiga att med uppenbarelsen bygga ett hus. De är redan färdiga att som Petrus säga:

”Mästare, här är oss gott att vara. Låt oss bygga ett hus, ett åt dig, ett åt Mose och ett åt Elia”.

Petrus var dock inte ensam byggmästare och arkitekt. De kristna församlingarna är fyllda av religiösa arkitekter och byggmästare. De har idéer, intentioner och ambitioner. De vill göra någonting som syns. Kommer dessa byggmästare till, kommer de dock att göra precis som byggnadsmännen på Jesu tid. De hade också av den skrivna uppenbarelsen gjort en byggnad. När sedan den dyrbara stenen kom, var bygget färdigt, och det fanns ingen plats för honom. Då sade denne Frälsare, att han skulle riva ner allt som syntes, och så skulle han på några dagar igen bygga upp sitt tempel. Det var dock inte om ett hus av trä, sten eller annan materia han talade, därför att han talade om sin egen kropp.

Som mönsterbilden visar

Det Gud vill göra är att bygga upp sin församling, så att den blir vad han vill att den skall vara. Då måste vi också göra klart för oss, att Gud icke har satt oss till arkitekter eller byggmästare med rätt att följa vårt eget huvud och våra egna ritningar. Den enda tillåtelse han gett oss är att göra som mönsterbilden visar. I samma stund vi gör det, kommer dock det verkliga problemet fram, därför att skall vi göra efter mönsterbilden, måste vi först klara av materialanskaffningen. När bibeln talar om materialet, talar den nämligen inte om materialets kvantitet utan om dess kvalitet.

Varför är det då så viktigt att göra efter mönsterbilden? Jo, elden kommer en dag att pröva verket i en förtärande och försmäktande eld. Då skall det bli uppenbart hurudant vars och ens byggnadsverk är, om det är byggt med trä, hö och strå eller om det är byggt med ädla stenar.

Trä, hö och strå är bilden på det köttliga. Det går relativt lätt att bygga upp någonting i köttlig inspiration och kraft, därför att köttet har en enorm styrka och kan berömma sig utav mycket. Skriften säger dock, att det som är fött av kött det är kött och förblir aldrig någonting annat. Kött och blod kommer aldrig att få ära Guds rike. Det är under fördömsen och kommer att få bära fördömsens fruktansvärda konsekvenser. Elden skall pröva verket, och det som är byggt utav ädla stenar skall bestå.

Forts. i nästa nr

Vägen till

BEFRIELSE

Text: Yngve Stenfelt

Gud är nära

Rättfärdigheten från Gud som kommer av tro, har sitt språk och uttrycksmedel i trons och den goda lärans ord: Bibeln! Den är källan till sann kunskap i frälsningsfrågan. I Rom. 10:e kap. läser vi: "Du behöver icke fråga i ditt hjärta: Vem vill fara upp till himmelen (nämligen för att hämta Kristus ned)?" Varför är den frågeställningen överflödig? Därför att Kristus själv for hit ned till jordens lägre rymder (Ef. 4:9) och blev människa (Fil. 2:5—8) och som sådan frestades i allt som vi (Hebr. 4:15). Vidare läser vi om ännu en överflödig fråga: "Vem vill fara ned till avgrunden (nämligen för att hämta Kristus upp ifrån de döda)?" Den frågan besvarades av Gud själv när Han uppväckte Jesus och gjorde en ände på dödens vända (Apg. 2:24—32). Gud har helt enkelt rätat ut våra olösliga frågetecken i ett underbart utropstecken: "Vad säger den då? Ordet är dig nära i din mun och i ditt hjärta (nämligen ordet om tron det som vi predika)!" Frälsningen är inom räckhåll, därigenom att Gud är icke långt borta från någon enda av oss. (Apg. 17:27)

Tron födes

Genom att lyssna till en rätt förkunnelse om Jesus Kristus, inplanteras den frälsande tron i den lyssnandes hjärta.

Den rätta förkunnelsens kännemärke är att den alltid målar Jesus Kristus för ögonen som korsfäst (Gal. 3:1). Korsfästelse triumfens segerbudskap förlängs i vittnesbördet om uppståndelse triumfen: "— — det är genom Jesu Kristi, nasareens namn, hans som I haven korsfäst men som Gud har uppväckt från de döda — —" (Apg. 4:10). Förkunnelsen ger alltså klarhet i människans förnedring och skuld i Jesu död men också i den makt Gud besitter att befria från synden, samma makt som verkade vid Jesu uppståndelse. Så föds den levande tron i hjärtat. "Alltså kommer tron av predikan, men predikan i kraft av Kristi ord." (Rom. 10:17)

Hjärtats tro

"Ty genom hjärtats tro bliver man rättfärdig — — —" Det gäller inte huvudets intellektuella förståndstro, men väl hjärtats livsbejakande viljetro. "— — ja den som vill, han tage livets vatten för intet." (Upp. 22:17). Kristendom är inte ett byte av åsikter och idéer, utan fastmer ett byte av livsinnehåll. Det är en fråga om sinnesändring, där människans allra innersta töms på synden och fylls med Jesus Kristus. Bibeln uttrycker det så: "— — att Kristus genom tron må bo i edra hjärtan" (Ef. 3:17). "Framför allt som skall bevaras må du bevara ditt hjärta, ty därifrån utgår livet" (Ords. 4:23).

Den som tror och bliver döpt han skal

SE

is bekännelse

h genom munnens bekännelse
man frälst." Med Jesus som
i hjärtats tron blir det fullt
att bekänna detta herravälde
ngivning. Denna bekännelse
blir inte ett nödvändigt tvång
spontan uttryck av den in-
verkligheten av frid och
denna bekännelse och detta
d ligger en proklamation i
en av att nu är syndens träl-
definitivt avslutad och att
kan på Golgata slagit in en
befrielse och seger. "Om So-
sus — gör eder fria, så bliven I
(rättsligt) fria" (Joh. 8:36).

mnet

en är koncentrerad till Jesu
y var ock en som åkallar Her-
han skall varda frälst" (Rom
callan är en bön av samma in-
om den som håller på att
ropar på hjälp. Jesus repre-
ullt vad den förlorade synda-
ver uppleva! Vid åkallan av
esus fråntas synden sitt byte,
s krafter sätts i aktion till
för att ge den nödställda
älp. "Han har rikedomar att
la som åkallar honom."

SOM TROR PÅ HONOM
R PÅ SKAM!

bliva frälst

Nå till botten

Några ord av Jesus har ringt i mina öron:
"Kasta ut på djupet!"

Petrus, Jakob och Johannes hade fiskat
hela natten utan att få något. Gång på
gång hade de tagit upp näten, vinden hade
piskat deras ansikten och vågorna hade
fått den lilla båten att kränga av och an.
Man hade färdats från den ena fiskeplat-
sen till den andra. Vi förstår att besvikel-
sen måste ha varit stor.

Då möttes de av Mästarens ord: "Kasta
ut på djupet". O, vilken förvandling!
Båtarna blev fulla av fisk, Jesus förvandra-
de dock inte bara fiskeförhållandena. Han
förvandlade de som fiskade och gjorde
dem till lärjungar.

Nu står vi i Andens vind på tidens
ocean. Vågorna svallar och brusar, men vi
har den stora lotsen ombord. Tillsammans
får vi dra in noten, ty vi är människofiska-
re. Frågan är dock, har vi kastat ut på
djupet eller står vi bara och metar vid
stranden.

Petrus hade fiskat hela sitt liv. Det var
ingen tvekan om att han kunde sitt jobb,
men då Jesus sade till honom att handla
tvärt emot vad han hela natten gjort,
tvekade inte Petrus utan handlade i enlig-
het med Mästarens ord.

Varför sade då Jesus: "Kasta ut på
djupet"? Jo, det var ju där fisken fanns.
Många är idag missnöjda med den fiske-
metod de använder, men frågan är, om

man då är beredd att radikalt ändra den i
enlighet med Guds ord, eller kostar det för
mycket? Skall vi nå ner till djupet och till
botten av det stora folkhavet, då måste vi
få andlig tyngd och skärpa. Vi måste börja
se på kvalitet i stället för på kvantitet. En-
dast en sjuk moder serverar sina barn sur-
rogat och smörja. Skall barnen överleva,
då måste också vi servera den andliga
oförfalskade mjölken.

Som ungdomsledare i en av vårt lands
friförsamlingar, har jag många gånger fått
höra: "Akta dig, så att det inte blir för
mycket andligt! Det kan skrämja bort
ungdomen. De behöver aktiveras med lek
och skoj."

Det är många röster och råd. Vem skall
man tro? Jag väljer Jesus och lägger ut på
djupet. Jag var femton år den sommaren,
jag hade köpt moped och skulle ha kul.
Till kyrkan ansåg jag mig dock inte kunna
gå. Där lekte man ju bara. Samtidigt som
det gick ut för mig med brott och nar-
kotika missbruk som följd, blev min kam-
rat döpt och andedöpt i en annan för-
samling. Våra vägar skiljdes och skulle inte
komma att mötas förrän sex år senare, då
även jag blev frälst. I den ena församlingen
lekte man religion, i den andra var det
kamp på liv och död. I den ena vann man
de moraliskt starka, i den andra kastade
man ut på djupet.

Ove Marcelind

Upp på skyarna

— Stina Fridolfsson —

Hanok, den sjunde från Adam, står det
egentligen inte så mycket om i bibeln. Det
står att han vandrade i umgängelse med
Gud. Att han profeterade och predikade
om Jesu tillkommelse. Och så talas om att
han födde söner och döttrar. Sedan såg
man honom plötsligt inte mer, ty Gud tog
honom bort.

Jag kan se Hanok framför mig. En litet
underlig man, som nästan småpratade för
sig själv. Hans blick var fjärrskådande. En
främlings blick. "Se, Herren kommer med
sina mångtusen heliga" predikade han.
Hanok var fåordig bland sina fränder. Han
hade liksom ingenting gemensamt med
dem; ingenting att samtala om. Han vand-
rade i umgängelse med Herren.

Så gick det som det gick. För varje dag
han vandrade med Herren blev han allt

mer himmelsk i hela sitt väsen; allt mer
främling för sin omgivning. Slutligen såg
man honom icke mer. Gud tog honom
bort. Jag föreställer mig att Hanoks för-
svinnande på detta förunderliga sätt var
helt nödvändigt. Gud var tvungen att ta
hem honom. Han vandrade i umgängelse
med Gud; han levde så helt i den tillkom-
mande tidsålderns och världens kraftsfär,
så det fanns ingen möjlighet för den synd-
fulla jorden att hålla honom kvar. Och
Gud tog honom bort.

Känner du släktskap med Hanok?
Vandrar du i sådan umgängelse med Gud
att uppbrottsordern till dem som hör ho-
nom till när också dig? Så att du inte är
utanför och oförstående när de som vand-
rat i umgängelse med Gud lyfts upp på
skyarna, sin frälsare till mötes.

Kraft- källan

Av Arne Svensson, Skara

Detta är skrivet av mig, under en känsla av djup ovärdighet över att jag överhuvud taget vågar behandla detta ämne, med mina bristfälligheter i min personliga utrustning, såväl andligt som intellektuellt. Trots detta, vågar jag ändå försöka fånga något av nattvardens innersta kärna och tanke. Kan sedan någon av väckelsens bärare få nytt mod, och inspiration av detta under vandringen här då — men endast då — är min avsikt nådd med dessa ord.

Jesus sade då till lärjungarna: "Sannerligen, sannerligen säger jag Eder; Om I icke äten Människosonens kött och dricken hans blod, så haven I icke liv i eder". Joh. 6:53.

Nattvarden är för oss en ständig påminnelse om Golgata. Den har till syfte att rikta våra — kanske ibland splittrade — tankar på ett oändligt stort offer, som en gång gjordes för vår skull. Från övre salen leder en smal och trång väg till Golgata, en avrättningsplats utanför Jerusalems stadsmur. Här på denna för oss livsavgörande och underbara plats, möter oss smärtans och sorgens gränslösa bitterhet. Och ändå, flödar ur denna bitterhet ljuvlig näring för vår själs hunger och törst efter evig glädje och salighet. På denna plats flödar tårströmmar, men där är också en utesäglig och härlig glädje.

Blodets förbindelse

Det bästa vi kan göra när vi kommer till Herrens måltid är, att icke se varken på egna, eller andras kläder, utan i stället ödmjukt ta emot de bröllopskläder, som nattvardens instiftare vill skänka oss. Ofta har vi lidit av andlig blodbrist och saknat tillförsel av det röda livgivande blodet.

Det enda auktoriserade, livräddande bergbestigningsrepet i Alperna har en röd ullgarnstråd, som genomlöper repet i hela dess längd. Detta är en sinnebild på Jesu

verkliga lärjungar, som ingenkännes på den röda livstråden och blodsigillet.

Vi behöver denna röda blodsförbindelse, som kan förbyta vår andliga blodbrist i en stark och offervillig hälsa. Alltför länge har vi under kampen för själarnas frälsning låst oss fast i egna misslyckanden, och som följd därav fått försagdhets, snällhetens och toleransens ande i stället för kraftens, kärlekens och helbräddagörelsens vittnesbörd i våra liv. Men nu kommer vi, för att få stärkande näring ur blodet för fortsatt kamp. Och detta heliga, smärtans och tårarnas bröd och blod, är en livgivande kost för trons giganter. Det förvandlar den svage och fruktande lärjungen till en stark Gudsmänniska, och utrustar honom med Andens nådegåvor.

Vi har här kommit tillsammans från skilda pilgrimsvägar till Jesus, som först och främst i en stund som denna, vill samtala enskilt med oss som så många gånger tvingas leva i en uppjäktad och stressad miljö bland nutidsmänniskorna. Han visar oss från vår ofrid och människofruktan: "Edra hjärtan vare icke oroliga. Tron på Gud; tron ock på mig".

Detta har vi upplevat i nattvarden. De verkliga livskrafterna har kommit i rörelse, själen har satts i brand, våra bekymmer om det jordiska har smält bort, som isen för vårsolens värme. "Vore icke våra hjärtan brinnande i oss när han talade med oss på vägen". Luk. 24:32. I den stunden han personligen talar med oss, skall vi förenas med honom, och denna förening skall bli så underbart fullkomlig, att vi införlivas med honom själv. "Jag är vinträdet, I ären grenarna. Om någon förbliver i mig och jag i honom, så bär han mycken frukt; ty mig förutan kunnen I intet göra". Joh. 15:5.

När både frukten och synden är bortagen, då upplever vi, att vi blivit inympade i "det sanna vinträdet". Ingen bild eller lik-

nelse, hur talande den än är, kan uttrycka innerligheten i vårt införlivande med Kristus.

Fördold med Kristus

Jordisk vänskap, hur oegennyttig den än är, återspeglar endast dunkelt gemenskapen mellan den frälsta själen och Kristus. Aposteln Paulus sökte på den mänskliga erfarenhetens skilda områden efter symboler för denna gemenskap, men till och med han erkände sin oförmåga att någonsin kunna framställa den själs underbara lycka och salighet, vars liv är fördolt med Kristus i Gud.

Detta skall vara vårt budskap till en värld, som sjunker i synd och materialism. Vi skall gå ut och förkunna Jesu död och uppståndelse, tills dess han kommer igen. Vi måste vittna för våra — genom propaganda i press, TV och Superstarteater — alltmer förvillade och desorienterade medmänniskor, att genom Jesu död på Golgata för våra synders skull, har den förvandling skett, som gör de bittra tårarna över den stora syndaskulden till klara pärlor och skänker de moraliskt fördärvade ett rent hjärta.

Det får inte finnas något av tveksamhet i våra steg. Vi måste ha ett konungsligt mod, ty vi har ju konungliga förbindelser när vi vandrar med Jesus. "Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen". Joh. 6:56.

Då kommer det att synas för var och en, i hemmet, i arbetet, på gatan, överallt där vi går fram, att vi blivit återförda från död till liv genom det eviga förbundsblodet. Det heliga blodet skall bevisa sin kraft i våra liv därigenom, att vi i trons och kraftens ande gör de gärningar, som Jesus själv gjorde när han gick härnere, enligt hans löfte i Joh. 14:12. ■

Nytt kvartal – dags att förnya prenumerationen

dagboken

Hoppfullt kvitter från Johannelund

Måndag — alla predikanter och evangelisters vilodag. På Gamla Bro är det visst möte i alla fall. På serveringen, som måndagkvällar stänger redan kl. 19.00, sitter en brokig samling runt ett stort bord. Det är alla våra nyfrälsta utläningar plus några tolkar och Arne Imsen. Det var tänkt som ett litet arabiskt möte, men vår käre Herbert från Brüssel och Rolando från Brasilien måste faktiskt också få vara med. Jag kommer in i serveringen för att snylta till mig en gratismacka som finns kvar efter dagens försäljning. Då hör jag att det är bibelstudium på gång. Det handlar visst om efterföljelse. Då och då tränger brottstycken av undervisningen fram till en smörgåstuggande smyglyssnerska. — — — Vi får avkläda oss den gamla människan och ikläda oss den nya. . .” Paus. Tolkarna mumlar ivrigt på engelska, tyska, arabiska, franska och portugisiska. Jag smyger ut igen, och går ned till läsrummet för att stämpla in några nya böcker som vi fått dit. Alla är inte så där väldigt rekommendabla, och jag ratar betänksamt några underligheter.

Dagen därpå kommer en ung teologie studerande som ofta brukar besöka Gamla Bro och ha långa, nattliga samtal med Arne Imsen. Det är så mycket man ställer sig frågande till som ung, blivande predikant. Den här gången har han med sig en nyfrälst pojke, som han gärna vill ska bli döpt och få andligt och socialt hem i Maranataförsamlingen. Och visst är Per välkommen till oss. Hans katt Nisse får också plats. Bekymret med Nisse är att han trivs alldeles för bra på Johannelunds kaffeservering. Han smiter in och lägger sig och spinner där på en stol. Men Johannelunds servering är rätt välbesökt av folket i Traneberg sedan vi gjorde en våldsam drive för att inbjuda folk till den väldiga majbrasan vid Ulvsundasjön, och till förmiddagsmötena som vi nu alltid har på Johannelund. Två katthonor här har nedkommit med fyra ungar vardera, varav två av ena honans ungar avlivats. Nu har vi alltså summa summarum nio katter på gården, med Nisse. Hur det nu ska gå.

För att fortsätta tala om Johannelund, så har pojkbareckens innevanare tagit ett fint initiativ. Pappersinsamling varje mån-

dag. Första måndagen gav 3—4 ton. Tranebergarna fick ett informationsblad om vårt arbete i brevlådan, då vi berättade vad pengarna som pappersinsamlingen gav skulle gå till. Sedan kom folk i en jämn ström till serveringen hela veckan och drack kaffe och talade om hur glada de var att vi tagit detta initiativ, och att behållningen av pappersinsamlingen får gå till ett så behjärtansvärt ändamål som församlingsvården på Johannelund.

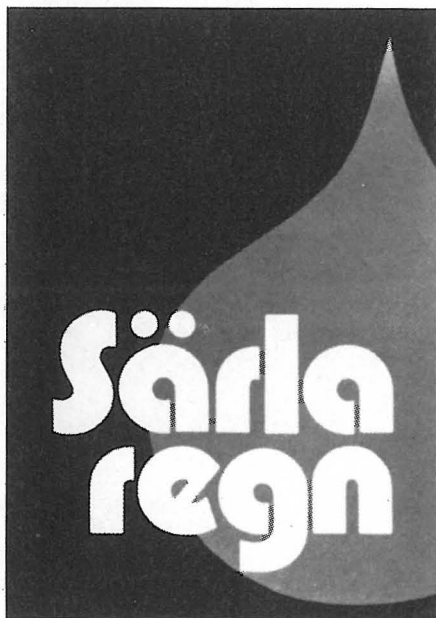
Fredagkvällen är det en liten bröllopsfest på Johannelund. Ett par ungdomar som funnit varandra här, har inbjudit hela församlingen att vara med på en liten bröllopsfest. Det är en trivsamt fest. Inte en massa fina tal där man upphöjer och lovordar brudparet, utan lovprisning till Jesus Kristus för hans nåd, dominerar kvällen. Ett ovanligt bröllop. Ett riktigt väckelsemöte. Sedan är det aktiviteter mest hela natten. Ett par av flickorna ställer sig och

bakar bullar och kakor i köket för helgens behov. Och ett par av våra unga äldstebröder måste åka hem till en man som ringer till Gamla Bro i djup nöd. Det blir frälsningsmöte i den mannens hem på natten. Och på söndag är det dop!

Jag sitter på redaktionen och skriver ned dessa små glimtar från veckans händelser i familjen. Det är rätt sent på söndagnatten. De tidiga morgonfågarna börjar hoppfullt blanda sitt kvitter med mitt skrivmaskinsknatter och ett allvarligt, djuplodande samtal om tidstecknen på Jesu snara tillkommelse som några ungdomar har tillsammans med Arne Imsen i serveringen. Vi har haft en innehållsrik dag, med en våldsam Kristusdemonstration på torget och stormöte på Gamla Bro, då vi fick döpa fem människor till Kristus. Det är inte så lätt att gå ned i varv och genast lägga sig och sova efter en sådan dag.

Stina

Nu är den här!

Den omtyckta sångboken som gått ut i 40.000 ex. har varit slutsåld på förlaget. Den stora efterfrågan har nu besvarats med en fjärde upplaga. Samma kära Särlaregn med 150 maranatasånger.

Alla sånger försedda med rek. dur.!
Beställ omgående!

Sänd ex av
Särlaregn à 4:50 (inkl. moms)
Namn
Adress
Postadress
.....

KLARA TONER
Box 344

101 24 Stockholm
08/23 52 30

Världen idag

I Sovjet

□ Det sovjetiska regeringsorganet Pravda tillstår att det finns ett växande religiöst intresse bland de unga trots det statliga trycket mot de kristna. Ett förbud mot religionen skulle dock inte tjäna sitt syfte att utbreda ateismen, säger man, utan endast stärka den religiösa fanatismen.

Ortodoxa kyrkan

□ För första gången i den ortodoxa kyrkans historia kan präster och lekmän fritt prisa Gud tillsammans. Det är resultatet av den karismatiska väckelsen, som nu även sveper in bland de ortodoxa.

— Vår teologi är dock orubbad, förklarar en representant. Vi har inte de kriser i trosfrågor som existerar i katolska kyrkan.

Påvlig audiens

□ Det har varit karismatisk konferens i Italien. Påven höll en privat mottagning för elva deltagare där han visade stort intresse för utvecklingen inom kyrkan. Påven ansåg det mycket förståeligt av biskopar och

präster att ta emot den helige Andes ledning. De har ett gott omdöme när de håller sig till sanningen och inte kväver Anden.

Diskussion

□ Kyrkoherde Magnus Johanssons, i Kyrkhult, intolerans mot kvinnliga präster ledde till en häftig diskussion i ortens SSU. Är detta den kristliga kärleken mot medmänniskan? frågar man sig och undrar om kyrkoherden tror sig vara suppleant för den helige ande.

Pastorsrollen

□ Den patriarkaliska pastorsrollen torde vara dömd att misslyckas i en tid då självklara auktoriteter inte längre fungerar, tror Missionsbanerets (ÖM) ledarskribent. Vad han däremot tror på är nya strukturer och utgångspunkter.

Svanesång

□ I vårt lands kristna press är det vi gamlingar som har och för ordet, skriver Erik Sollerman i Missionsbaneret. Men vi gamla måste ju ta till ordet. Det finns ju ingenting efter

oss. Bara elektriska sladdar, trummor och rytmer, kändisar och tio i topp. Med oss dör kulturen och naturen och hela det korthus faller samman, som vi med sådan möda byggt upp.

Skrämmer mest

□ Kommunismens framgång — därför att den till sin ideologi är gudlös — är det som skrämmer pingstpastorn Sven O. Svensson, Örebro, mest med tanke på framtiden. Rune Jonsson frågade i tidningen Dagen.

Norge

□ Norge är det protestantiska Europas främsta missionsland, framgår det genom en undersökning. Den sammanlagda budgeten uppgår till ca 100 milj. norska kronor.

Varför inte?

□ Varför skulle man inte kunna vara både katolik och protestant? undrar broder Roger Schutz, prior i Taizé, i en tidskrift. Förslaget har mötts med entusiasm både av teologer och Taizés ungdomar och hylats som en framkomlig väg mot återförening.

Ingen objektivitet

□ Ordets Makt är en ny skoltidning, som skall komma ut. För utgivningen svarar Författarcentrum, Författarförlaget och Bokförlaget Prisma. Man hoppas nå en upplaga på 20 000 i första omgången.

— Vi syftar inte till objektivitet. Tvärtom, förklarar Gunilla Granath, redaktör. Personligen tror jag inte på någon objektivitet i skolan, möjligen balans mellan olika åsikter. Allt enligt Dagen.

För bra för att avböja

□ Den svenska gospelsångaren Anders Eriksson, pingstvän, har fått ett anbud att sjunga i 1 500 kyrkor i USA och Kanada. Det är en av de största turnéerbjudanden, som någon svensk fått i Amerika.

— Erbjudandet är för bra för att avböja, säger gospelsångaren i en tidningsintervju. Det ger oss en chans att sjunga för miljontals amerikaner. Varför skulle inte en av våra skivor kunna bli guldplatta nr två för Sverige i så fall efter Björn Skifs.

Är utvecklingsläran sann?

När du någon gång har gått i naturen, kanske du har ställt dig denna fråga: Allt det som jag nu ser, hör och känner, det måste ju ha haft något ursprung från början?

När du tänker på detta, kanske du inte får något grepp om tanken, utan känner dig liten och rädd för det okända. I stället kanske du skjuter tanken åt sidan eller börjar grubbla på en massa teorier om en utveckling långt tillbaka i tiden. Men din logik måste få din tanke att stanna vid, att någonstans måste utvecklingen ha börjat, och från någonting måste det hela ha

utgått? Det som är någonting kan ju inte komma ur ingenting, eller tvärt om. Alltså är utvecklingsläran en mycket dålig grund. Men som du vill ha det till, den verkliga-ten existerar ju för dig.

Nästa gång du går ut i naturen, skall du

härmed få ta med dig en ny tankeställare, om du har ditt nöje i att bygga upp teorier om skapelsens historia. Tänk efter: — Kan en tillfällighet planera och organisera saker och ting, till att den och den funktionen skall det ha, så och så skall det se ut? Nej, det låter inte logiskt — eller hur?

Men om nu hela skapelsen bara är en tillfällighet, så frukta och bäva då för tillfällighetens makter, för vem vet vad den skapar i morgon?

Bo Johansson

Detta är läsarnas forum.

Skriv även du — så koncentrerat som möjligt — något till tröst, uppmuntran eller förmaning.

Adressen är: Midnattsropet,
Box 1236

161 12 BROMMA 12

En utmaning

Gamla Bro är en utmaning mot trasket. Skall resultaten bli verkliga och bestående, krävs det ständig bön för alla som arbetar där. Arne Imsen vädjar om förbön i kampen om de förlorade och utslagna.

En utmaning via Svenska Journalens spalter riktar Arne Imsen till alla bedjare här i landet. Tidningen, som är organ för Svensk Läkarmission, har i förra veckans nummer — 23 — ett fylligt reportage om Maranataförsamlingens arbete på Gamla Bro i Stockholm. — Bara för något år sedan tog man gärna en liten omväg för att slippa komma det stinkande rättshålet alltför nära, skriver redaktör Rigmärk som var vår gäst en dag i våras.

— Nu hugger en spontan glädje tag i en, när man gör ett svep längs Gamla Brogatan. Vår i luften!

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med ett 16-sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jillker, Björn Blåhammar, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 1:80. Till Finland, Norge och Danmark är priset det samma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 1236, 161 12 Bromma
Tel. 08/80 29 35
Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro 44 10 05-6

JOHANNELUND, församlingsshem
Missionsvägen 24, Bromma
Postadress: Box 1236
161 12 Bromma
Tel. (växel) 08/80 29 35

GAMLA BRO, servering
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen...
Tel. 08/26 88 60
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Grafiska Gruppen/
Egnellska, Stockholm 1974

ordet och vår tro

Läkedom för folken

Fråga: Jag skulle gärna vilja ha ett svar på följande fråga: I Hes. 47: 12 samt Upp. 22:2 står det bl.a. "och trädens löv tjänade till läkedom för folken".

I Upp. 21:4 sägs det att "ingen sorg eller klagan eller plåga skall vara mer".

Varför skall löven tjäna till läkedom, när ingen sjukdom kommer att finnas. Jag förutsätter nämligen att där sjukdom finnes där finns också sorg, klagan och plåga.

"EVERT"

Svar: Tre gånger i Bibeln möter vi speciella träd som är planterade för människorna, av Gud. Första gången är i Edens lustgård, där vi möter livets och kunskapens träd bland alla andra träd. Mitt i lustgården rann en flod som vattnade hela lustgården. Nästa tillfälle är i Hesekeel 47: 12, där vi läser om den dubbla strömmen med fruktträd planterade på bägge sidor om strömmarna. Hesekeel skådar in i det efterlängtnade fridsriket, som skall komma i härlighet på jorden i och med Messias' tillkommelse. Texten andas dock himmelsk luft, och spränger tidsvallen till det eviga. Tredje gången vi möter träden och floden är i dess fullkomning i det nya Jerusalem

på den nya jorden.

Vad floden och träden är, är de p. g. a. deras ursprung. Vattnet kom från helgedomen och tronen. Det symboliserar Guds Andes närvaro och liv. Träden symboliserar Guds makt och härlighet. Att det inte finns sorg, plåga eller klagan läser vi klart om i Uppb. 22: 2, lika litet som det finns synd och sjukdom. Att löven då skulle behöva tjäna till läkedom för folken kan tyckas paradoxalt, men just närvaron av löven och därmed också Guds Andes livgivande kraft är tecknet på den gudomliga, fullkomliga hälsan. Den är alltså förebyggande och bevarande. Ytterligare tecken på fullkomlighet är att träden skördas en gång i månaden, eller tolv gånger om året. Tolv är ett gudomligt tal, det är Guds tal 3 x jordens tal 4, det gudomliga och jordiska i full och skön harmoni. Och det bästa sätt att lära oss, plågade och sargade människor, att förstå den himmelska och gudomliga hälsan är att visa på dessa träds ständiga producerande av liv.

GUNNO ANDERZON svarar på bibelfrågor. Välkommen med dina frågor till Ordet och vår tro, Midnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma 12.

Malmköping 1974: allting gemensamt

En församlingsgemenskap med biblisk mönsterbild hämtad ur Apostlagärningarna tar vi med oss till natursköna Malmköping. Liksom tidigare i år kommer inga fasta avgifter att avkrävas för mat och logi. Vi har allting gemensamt.

Hela familjen Höglander från Brasilien kommer att vara våra hedersgäster. Tillresande vittnen från hela Norden deltar. Ungdomar från Johannelund och

Gamla Bro kommer att svara för största delen av det myckna praktiska arbetet under konferensen. De kommer att göra sitt yttersta för din trevnad.

Inkvarteringen ordnas i logement, i tält eller husvagn på området eller angränsande campingplats; i privatrum för ett begränsat antal deltagare.

Anmäl dig på nedanstående talong!

Anmälningsblankett för Malmköpingsveckan

Gör ett kryss i aktuell ruta!

☐ Jag önskar deltaga hela tiden

☐ Jag deltagar följ. datum

☐ Jag färdas i bil

☐ Jag färdas med tåg

☐ Jag önskar privatrum

☐ Jag önskar bo i logement

☐ Jag bor i medfört tält

☐ Jag bor i campingvagn

☐ Jag önskar äta alla måltider

AVSER:

personer

Namn
Adress
Postnr.-postadress
Tel. /

Malmköpingsveckans kansli,
Box: 1236,
161 12 BROMMA 12.
Ytterligare upplysningar
08/80 29 35

- Barnvakter på området
- Barnmöten dagligen
- Badplats

Så reser du till Malmköping

Välkommen den 13–21 juli

Tältssommar-74

Budskap till vårt folk

Tältmöten

med reservation för ändringar

- Piteå 21 juni—7 juli
- Skellefteå 25 juli—11 aug
- Norsjö 15 aug—1 sep
- Stockholm, pågår t.o.m. 30 juni , Tantolunden
- Västerås 27 juli—11 aug.
- Göteborg 27 juli—25 aug
- Halmstad 27 juli—11 aug vid Nyhemsskolan
- Linköping 15—26 juni
- Bromölla 15—23 juni
- Sölvesborg 29 juni—7 juli, vid Tredenborgsbadet
- Sölvesborg 17 aug—1 sep
- Jämsjö pågår t.o.m. 23 juni
- Hasslö 24 juli—4 aug
- Karlskrona 10—18 aug

★ **MALMKÖPING 13—21 juli** ★

Till adressaten:

Är adressen felaktig;
meddela adressändring
till tidningen

Till postverket:

Vid obeställbarhet;
returnera godhetsfullt
tidningen till: Midnattsropet
Box 1236, 161 12 Bromma

Om Gud vore

Då skulle jag kunna tro på honom,
ty jag måste först se och känna, för
att kunna tro.

Då skulle hans lära och religion
kunna tillfredsställa mig, ty själv är
jag redan en stor materialist och
älskar materien.

Då skulle jag kunna känna mig
nöjd och tillfredsställd i detta livet
och aldrig behöva besväras i mitt
samvete över de "andligas" prat
om andlighet och ett liv efter detta.

Då skulle jag alltid vara välsignad.
Hela mitt väsen skulle hängiva sig
åt honom och mitt hjärta skulle
öppna sig helt för vad han ville giva
mig.

Med mitt böneliv skulle det
säkerligen inte bli något problem.
Jag skulle kunna bli en verklig
"bönesjäl". Jag skulle dagligen
bedja till honom om mer och mer
av allt detta underbara som finns
att njuta av i världen.

Jag skulle då säkerligen t. o. m.
kunna bedja för andra. Jag skulle
bli en trogen "förebedjare".
Särskilt skulle jag bedja för mina
barn, släktingar och vänner, att de
bleve välsignade liksom jag, så jag
inte behövde bekymra mig för dem
eller behövde ge dem någonting.

Jag skulle då bli en trogen arbetare
åt honom och säkerligen med
lätthet kunna övertyga massor av
människor att tro på honom. Ja, jag
tror, att hela världen skulle bli
frälst!

Ernst Höglander

materialist...

BEFRIELSEMÖTEN i TÄLTET i TANTO

Vard. 19.30.

Sönd 19.00

(ej månd. o. fred.)

Tantolunden, Ringvägen ⓘ Zinkensdamm. STOCKHOLM
Tel: 08/23 52 30